

Arrest

nr. 115 606 van 13 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van Georgische afkomst, bent geboren op (...) in het dorp Zeda Sakhari in het district Zestaphoni. U werkte er als autohersteller en huurde hiervoor een ruimte in Zestaphoni. U bent gehuwd met I. G. (...) (o.v. xxxxxxxx) met wie u twee zonen heeft. Uw zoon A. A. (...) (o.v. xxxxxxxx) reisde met u mee naar België. Uw zoon A. (...) is al geruime tijd ernstig ziek. Hij heeft leukemie en was hiervoor in behandeling in uw land. Toen u op 22 december 2010 samen met uw zoon van een medische behandeling terug naar huis reed, kreeg u een auto-ongeluk waarbij u tegen een paal aan botste. U raakte ernstig gewond aan beide benen en uw rechterhand en moest meer dan een half jaar revalideren. Aangezien u hierdoor tijdelijk niet kon werken en u de kosten voor de medische behandeling van uw zoon moest blijven betalen, werd u op aanraden van vrienden in februari 2011

activist voor de National Movement van president Mikheil Saakashvili. U kon voor de lokale afdeling in Zestaphoni aan de slag als chauffeur en werd hiervoor regelmatig betaald. U zorgde voor de verplaatsingen van het administratieve personeel van de lokale partijafdeling, vervoerde partijleden zo een 4 à 5 keer naar betogingen en daarnaast ging u vanaf mei 2012 schotelantennes van aanhangers van Ivanishvili, de leider van de coalitie Georgian Dream, afbreken. Hiertoe kreeg u de opdracht van uw partijafdeling. Ivanishvili liet in het kader van zijn campagne gratis schotelantennes installeren bij de bewoners, opdat zij een betere ontvangst zouden hebben van de oppositiezers. Uw taak en die van uw mannen bestond erin deze installatiewerken te saboteren en de reeds geïnstalleerde schotelantennes af te breken. U voerde in het totaal, zowel in dorpen als in de stad Zestaphoni, meer dan 200 van dergelijke afbraakoperaties uit, zowel bij particulieren als bij organisaties, maar vooral bij particulieren. Na de verkiezingsoverwinning van Georgian Dream tijdens de parlementsverkiezingen van 31 oktober 2012 werd u omwille van uw steun voor de National Movement door de bevolking scheef bekeken. Op 2 november 2012 werd u door twee ex-gevangenen, B. T. (...) en Z. B. (...), op uw werkplaats opgezocht en door hen uitgevraagd over uw betrokkenheid bij de inval bij ene C. Z. (...). Ze hadden het over de gebeurtenissen van 23 augustus 2012, toen u samen met uw kompanen inderdaad naar het huis van C. Z. (...) was gegaan om er zijn schotelantenne af te breken. Later die dag vond er bij C. Z. (...) een inbraak plaats, waarbij hij vastgebonden werd en een prop in zijn mond kreeg. Twee à drie weken later overleed hij. Sindsdien wordt u onterecht in verband gebracht met deze inbraak. Op 15 november 2012 vond er bij u thuis een huiszoeking plaats. Uw vrouw en zonen waren toen thuis, maar u bevond zich op dat ogenblik nog bij de politieafdeling, waar u diezelfde ochtend vanuit uw werkplaats naartoe was gebracht en urenlang ondervraagd werd over uw betrokkenheid bij de inval bij C. Z. (...) op 23 augustus 2012. De politie wilde dat u met hen zou samenwerken om de National Movement zwart te maken. U werd tijdens uw ondervraging geslagen en was er ernstig aan toe. U had door de slagen verwondingen opgelopen aan uw schouders, heupen en ribben en kon nog maar amper bewegen toen u vrijgelaten werd. Tijdens de huiszoeking bij u thuis werden documenten meegenomen die aantoonde dat u voor de National Movement actief was evenals een paar video-opnames. Op 21 november 2012 bracht u uw zoon A. (...) naar het ziekenhuis in Tbilisi voor een behandeling. Op 23 november 2012 moest uw zoon opnieuw naar het ziekenhuis. U verbleef toen bij uw familielid K. G. (...). Op 24 november 2012, toen u met uw vriend Al. (...) voor privé-zaken op stap was, vond er andermaal een huiszoeking bij u plaats in aanwezigheid van uw vrouw en zonen. Zij kregen te horen dat u zich niet mocht verbergen maar moest opdagen bij de politie en met hen moest samenwerken. Toen u dit bij uw thuiskomst vernam, besloot u dat jullie moesten vluchten. U belde uw vriend G. K. (...) op, die u in de vroege ochtend van 25 november 2012 thuis ophaalde en meenam naar zijn dorp Bardulani in het district Terdjola, waar u tot aan uw vertrek uit uw land op 9 december 2012 met uw gezin onderdook. Op 9 december 2012 bracht uw vriend G. (...) uzelf, uw vrouw en zoon A. (...) naar Batumi. Vanuit Batumi reisden jullie vervolgens met een vrachtwagen verder naar België. U stuurde uw andere zoon I. (...) naar het dorp Zegani in het district Bagdadi, waar hij zich bij de neef van uw schoonmoeder schuilhoudt. Twee van uw kompanen met wie u schotelantennes ging afbreken, zijn inmiddels spoorloos verdwenen. Een andere vluchtte net als u naar het buitenland. U kwam in België aan op 14 december 2012 en vroeg op 17 december 2012 asiel bij de hiertoe bevoegde instanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u als gevolg van uw engagement voor de National Movement, de partij van president Mikheil Saakashvili, en meer bepaald omwille van uw activiteiten tijdens de campagne voor de parlementsverkiezingen (die plaatsvonden op 31 oktober 2012) die er hoofdzakelijk in bestonden schotelantennes bij aanhangers van de toenmalige oppositie af te breken, na de parlementsverkiezingen op ernstige wijze vervolgd werd in uw land door criminelen enerzijds en de nieuwe autoriteiten, meer bepaald de politie, anderzijds. Zo werd u valselijk beschuldigd van de dood van een particulier, ene C. Z. (...), bij wie op de dag dat u er zijn schotelantenne afbrak een inbraak plaatsvond waarbij hij mishandeld werd. Enkele weken later zou hij, mogelijk als gevolg van de verwondingen die hij tijdens de inbraak had opgelopen, zijn bezweken.

Er moet echter worden opgemerkt dat u er om onderstaande redenen niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u vanaf mei 2012 maar liefst meer dan 200 keer een interventie te hebben gedaan waarbij u samen met een aantal kompanen schotelantennes afbrak. Dit deed u zowel bij organisaties als bij particulieren, maar eigenlijk vooral bij particulieren (CGVS 2, p. 9). Het is echter opmerkelijk dat u geen enkele organisatie kon opnoemen waarvan u schotelantennes zou hebben afgebroken, en verder slechts in staat bleek te zijn de naam op te geven van één particulier, met name die van C. Z. (...), bij wie later op de dag van uw interventie dd 23 augustus 2012 een inbraak gebeurde waarbij hij fysiek mishandeld werd en als gevolg waarvan hij twee à drie weken later mogelijk zou zijn overleden (CGVS 2, p. 9-10). Uw verklaringen over uw sabotageactiviteiten bij particulieren stemmen bovendien niet overeen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan

uw administratieve dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt namelijk dat de Georgische politie in juni (en later ook nog in juli) 2012 een inval deed in verschillende opslagplaatsen waar schotelantennes lagen en er een grote hoeveelheid schotelantennes in beslag nam die gratis verdeeld zouden worden door de kabelmaatschappij Global TV. Zelf gaf u overigens ook aan dat voorraden van schotelantennes van Ivanishvili officieel verzegeld en afgesloten werden, wat volgens u ook in de pers verscheen (CGVS, p. 11). In tegenstelling tot wat u verklaarde, blijkt echter nergens uit deze informatie dat sympathisanten of activisten van de National Movement tijdens de zomer van 2012 schotelantennes zouden hebben afgebroken bij particulieren, laat staan dat dit in augustus 2012 gebeurd zou zijn. Gelet op de aandacht die deze inbeslagnames kregen in de media, met name in die van de toenmalige oppositie, is het weinig aannemelijk dat over de door u aangehaalde afbraakwerken van schotelantennes bij meer dan 200 particulieren, waarvan de toenmalige oppositie volgens uw verklaringen op de hoogte was (CGVS 2, p. 11), in het geheel niets zou zijn verschenen. Hierdoor kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

Bovendien werd een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande feiten die de kern van uw asielrelaas raken. Een eerste tegenstrijdigheid betreft uw engagement voor de partij National Movement. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u besloten had zich aan te sluiten bij de National Movement en dat uw lidkaart tijdens een huiszoeking die bij u thuis plaatsvond op 15 november 2012 werd meegenomen samen met andere documenten (CGVS 1, p. 12-13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u geen lidkaart had van de National Movement. U vervolgde dat u voor de National Movement werkte en dat dat volstond. Officieel werd u dus nooit lid (CGVS 2, p. 7). Toen u hierop geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen dat uw lidkaart samen met andere documenten werd meegenomen, zei u ineens dat het ging om een attest, een klein kaartje dat bewijst dat u activist was (CGVS 2, p. 7), waarmee u de vastgestelde tegenstrijdigheid of u nu al dan niet over een lidkaart beschikte die werd meegenomen niet opheft. Ook aangaande uw werk als chauffeur voor de National Movement waren uw opeenvolgende verklaringen niet consistent. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor aanvankelijk dat u eind februari 2011 chauffeur werd voor de National Movement (CGVS 1, p. 12), om even later te verklaren dat u eind mei (2011) als chauffeur voor hen begon te werken (CGVS 1, p. 15). Aangaande het moment waarop de huiszoeking die bij u thuis plaatsvond op 15 november 2012 werd gehouden, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u, nadat u op 15 november 2012 door de politie werd aangehouden en gedurende 6 uur verhoord werd, tegen 17 uur werd vrijgelaten van het politiekantoor, hierop naar huis was gegaan, daarna uw huis had verlaten en ergens naartoe was geweest en 's avonds, toen u tegen 19 uur opnieuw thuiskwam, zag dat mensen bij u thuis waren binnengevallen, het hele huis overhoop hadden gehaald en hierbij de ruiten kapot hadden geslagen (CGVS 1, p. 16-17). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u zich tijdens de huiszoeking die bij u thuis plaatsvond op 15 november 2012 bij de politie-afdeling bevond, waar u vanaf die ochtend tot een uur of 4 à 5 in de namiddag had verbleven (CGVS 2, p. 5). Aangaande de verwondingen die u tijdens uw verhoor bij de politie op 15 november 2012 zou hebben opgelopen, had u het tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal slechts over blauwe plekken, waarvoor u nadien geen verzorging behoeft. Toen u twee weken eerder, op 2 november 2012, werd geslagen, zocht u wel uw buurman op voor medische verzorging, maar op 15 november 2012 niet (CGVS 1, p. 18). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zei u nochtans dat u er bij uw vrijlating op 15 november 2012 erg aan toe was; u had verwondingen opgelopen aan uw schouders, heupen en ribben, kon amper bewegen, had veel pijn en zocht hiervoor medische hulp bij uw buurman D. A. (...) (CGVS 2, p. 17). Deze opeenvolgende verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voorts uitdrukkelijk dat er een strafzaak werd geopend jegens u (CGVS 1, p. 23). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat dat er tot voor een maand voor uw (tweede) gehoor tegen u nog geen strafzaak was geopend (CGVS 2, p. 18). Door bovenstaande tegenstrijdigheden en ongerijmdheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ook tussen uw verklaringen en die van uw vrouw werd een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld over feiten die eveneens de kern van uw asielrelaas raken. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u tijdens uw verhoor bij de politie op 15 november 2012 werd geslagen. Toen u hierop gevraagd werd of u er bij uw vrijlating erg aan toe was, zei u dat u amper kon bewegen en veel pijn had. U had toen verwondingen opgelopen aan uw schouders, heupen en ribben (CGVS 2, p. 17). Toen uw vrouw tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of er iets aan u te zien was toen u op 15 november 2012 van bij de politie thuiskwam, zei ze: "Of hij geslagen werd bij de politie? Ik heb niet veel gemerkt...". Toen haar hierop specifiek werd gevraagd of u op die bewuste dag al dan niet werd geslagen bij de politie, zei ze dat u haar dat niet gezegd had. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, zei ze dat uw

gezicht nog sporen vertoonde van de vorige slagen, waaraan ze nog toevoegde dat u haar niet gezegd had dat u (op 15 november 2012) werd geslagen (CGVS 2 vrouw, p. 4-5). Aangezien u verklaard had dat u na uw vrijlating op 15 november 2012 amper kon bewegen, veel pijn had en diverse verwondingen had opgelopen, is het niet aannemelijk dat uw vrouw dit niet zou hebben gemerkt en kan haar uitleg dat u nog sporen had van uw vorige slagen en dat u haar niets zei over de slagen bij de politie geenszins overtuigen. Volgens de verklaringen die uw vrouw tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aflegde, had u uw verwondingen aan uw schouders en ribben trouwens opgelopen op 2 november 2012, toen u op uw werk door uw belagers werd aangepakt (CGVS 2 vrouw, p. 5). Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal had uw vrouw nochtans verklaard dat ze niet wist op welke plaatsen u op 2 november 2012 werd geslagen (CGVS 1 vrouw, p. 4). Uzelf verklaarde dan weer dat u op 2 november 2012 niet op uw ribben en schouders werd geslagen, maar wel op uw gelaat en dat u toen een week het bed moest houden (CGVS 1, p. 18 en 22). U verklaarde verder dat niet alleen uw hele huis overhoop werd gehaald tijdens de huiszoeking op 15 november 2012, maar dat ook jullie ruiten toen werden ingeslagen en ramen en deuren kapot werden gemaakt (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 5). Uw vrouw maakte, toen haar specifiek vragen werden gesteld over de huiszoeking van 15 november 2012, nochtans nergens gewag van het feit dat jullie ruiten op die dag aan diggelen zouden zijn geslagen, maar verklaarde dat dit wel gebeurde op 24 november 2012 (CGVS 1 vrouw, p. 5 en 6 en CGVS 2 vrouw, p. 4). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat uw vrouw en uzelf sinds uw aankomst in België erg inzitten met de ernstige medische toestand van uw zoon A. (...), zoals uw advocaat op het einde van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal ook aangaf (CGVS 2, p. 20), betreft het hier zulke flagrante tegenstrijdigheden aangaande elementen die bovendien de kern van jullie asielrelaas raken, waardoor geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Ook om onderstaande redenen bent u er niet in geslaagd uw engagement voor de National Movement aannemelijk te maken. Zo rijst de vraag hoe u, die eind december 2010 verwikkeld raakte in een ernstig auto-ongeluk waarbij u uw twee benen brak evenals uw rechterhand, als gevolg waarvan u zes à zeven maanden moest revalideren (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 6), zich op 2 februari 2011 bij de National Movement aansloot en hen uw diensten als chauffeur aanbood, waarmee u eind februari 2012 van wal stak (CGVS 2, p. 12). U gaf overigens zelf aan dat u toen nog met krukken liep (ibid.). Uw uitleg hiervoor dat u een auto ter beschikking werd gesteld met automatische versnellingsbak, kan maar weinig overtuigen (CGVS 2, p. 6). Te meer omdat u aangaf dat er 'ijzeren stukken' in uw been werden gestoken en uw been 'volledig opnieuw in elkaar gestoken werd' (CGVS 2, p. 6). Het is overigens opvallend dat u uw eigen taken bij het afbreken van schotelantennes na verloop van tijd minimaliseerde. Waar u tijdens uw eerste gehoor meer dan eens verklaarde dat u samen met uw kompanen schotelantennes afbrak (CGVS 1, p. 5, 6, 7), verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat u uw kompanen naar de woning van de betrokken particulieren bracht waar de afbraakwerken moesten gebeuren en hen hiervoor slechts logistieke steun bood. Zo verklaarde u toen dat u uw mensen met de auto afzette, zij aan het werk gingen en u hen hierbij hielp (CGVS 2, p.10).

Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u nog in contact bent met mensen en vertrouwenspersonen in uw land van herkomst, waar uw jongste zoon trouwens nog steeds verblijft (CGVS 1, p. 4-5 en CGVS 2, p. 4-5), legde u de Belgische asielinstanties voorts niet het minste begin van bewijs voor van uw verklaarde engagement voor de National Movement. Nu verklaarde u weliswaar dat uw lidkaart van de partij evenals een hele reeks andere documenten werden meegenomen tijdens de huiszoeking die bij u thuis plaatsvond op 15 november 2012 (CGVS 1, p. 13). Aangezien hierboven omstandig werd aangetoond dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over deze huiszoeking, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zouden de vele documenten die u bezat in verband met uw inzet voor de National Movement toen zijn meegenomen (CGVS 1, p. 13 en CGVS 2, p. 5). Ook over het volgens uw verklaringen nog steeds lopende onderzoek naar aanleiding van de inval bij C. Z. (...) op 23 augustus 2012 als gevolg waarvan hij overleden zou zijn (CGVS2, p. 17 en 19), legde u niet het minste begin van bewijs voor. U liet bovendien na te informeren over de verdere evolutie van deze zaak (CGVS 2, p. 18). U verklaarde verder dat u video-opnames had, maar legde deze evenmin voor. U verklaarde zowaar niet te weten wat met deze opnames gebeurde (CGVS 2, p. 13). Kort daarvoor had u nochtans aangegeven dat deze opnames eveneens in beslag werden genomen tijdens de huiszoeking van 15 november 2012 (CGVS 2, p. 5). Tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal legde u soortgelijke verklaringen af (CGVS 1, p. 13). Zoals hierboven reeds aangehaald kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende deze huiszoeking. Zodoende is het evenmin geloofwaardig dat deze opnames bij voorvernoemde huiszoeking in beslag werden genomen. Bovendien komen uw verklaringen over de inhoud van deze opnames geenszins met elkaar overeen. Tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal stelde u namelijk dat de in beslag genomen opnames opnames betroffen van

het afbreken van de schotelantennes en u hierbij ook persoonlijk in beeld kwam (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat het om opnames ging van de betogingen die de National Movement organiseerde (CGVS 2, p. 13). Het gebrek aan enig begin van bewijs van uw verklaarde engagement voor de National Movement evenals van het onderzoek naar de dood van Z. (...), waar u uw terugkeervrees aan koppelt, versterkt de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte kan maar weinig geloof worden gehecht aan de door u verklaarde reisroute en de hierbij gebruikte reis-en identiteitsdocumenten. Zo verklaarde u dat u samen met uw vrouw en uw ernstig zieke zoon (die na jullie aankomst in België immers meteen in het ziekenhuis moest worden opgenomen) op 9 december 2012 vanuit Batumi verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen naar België reisde, waar jullie vijf dagen later, op 14 december 2012, aankwamen. U heeft er geen idee van via welk land u de EU bent binnengekomen. Jullie werden onderweg nergens gecontroleerd. Geen van jullie drieën bezat tijdens deze reis een geldig reisdocument. U verklaarde immers dat geen van jullie drieën een internationaal paspoort bezat en dat jullie nergens een visumaanvraag hadden ingediend (CGVS 1, p. 10-11 en CGVS 2, p. 6 en 19, CGVS 2 vrouw, p. 2). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Ook worden personen- en vrachtwagens onderworpen aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen. Bij wijze van voorbeeld hiervan kan verwezen worden naar de Poolse grens (zie toegevoegde informatie). Gecombineerd met uw weinig aannemelijke onwetendheid over uw reis, kan er dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u clandestien (dus zonder uw paspoort) in de vrachtwagen en zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen zonder daarbij ontdekt te zijn. Hierdoor ontstaat bijkomend het vermoeden dat u uw Georgische internationale paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (zie supra), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Aangezien u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken, kan ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de regelgeving over subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, I. G. (...) (O.V. xxxxxxxx), en uw zoon, A. A. (...) (O.V. xxxxxxxx), die zich ter staving van hun asielaanvraag beiden baseerden op de problemen die u in uw land zou hebben gekend, besloten werd tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzigen hetgeen hierboven staat niet. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, haar geboorteakte, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw beide zonen bevatten identiteitsgegevens die hier niet in vraag worden gesteld. Het medisch attest van uw zoon A. (...) evenals de resultaten van bloedanalyses die hij onderging en een visitekaartje van de Clinique Saint-Joseph in Luik tonen aan dat uw zoon in België behandeld wordt voor leukemie, wat evenmin in twijfel wordt getrokken.

De door u aangehaalde medische problemen van uw zoon A. (...) houden echter geen verband met de criteria die de toekenning van asiel wettigen. In de Belgische Vreemdelingenwet is een aparte procedure voorzien voor verblijfsaanvragen op medische gronden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van “*de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht iuncto art. 1 van het Verdrag van Genève*”. Hiertoe gaan verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissing en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partijen opperen dat in de bestreden beslissingen ten onrechte gesteld wordt dat er een aantal fundamentele tegenstrijdigheden zijn tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij. Desbetreffend luidt hun verweer als volgt.

Ten eerste menen verzoekende partijen dat het gegeven dat eerste verzoekende partij aanvankelijk naar het attest verwees met het woord ‘lidkaart’ bezwaarlijk als een fundamentele tegenstrijdigheid kan worden beschouwd.

Wat betreft het werk van eerste verzoekende partij als chauffeur voor de ‘National Movement’, geven verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij zich weliswaar eind februari 2011 heeft aangemeld bij de ‘National Movement’ voor deze functie, maar dat zij pas eind mei 2011 effectief begon te werken.

In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het moment van de huiszoeking op 15 november 2012, stellen verzoekende partijen dat er in de bestreden beslissingen geen tegenstrijdigheid wordt aangetoond daar eerste verzoekende partij in beide verklaringen verklaart dat zij die dag werd vastgehouden op het politiekantoor voor een urenlange ondervraging en dat zij rond 17 uur werd vrijgelaten.

Verder onderstrepen verzoekende partijen dat eerste en tweede verzoekende partij onder enorme stress staan door de medische toestand van hun zoon. Intussen werd een aanvraag tot machtiging van verblijf

gebaseerd op artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend wegens de medische toestand van derde verzoekende partij (bijlage 4 bij het verzoekschrift). In deze context moet dan ook begrip worden getoond voor het gegeven dat verzoekende partijen zich niet meer exact kunnen herinneren wat precies wanneer is gebeurd.

Daarenboven is er in ieder geval volgens verzoekende partijen geen sprake van flagrante tegenstrijdigheden inzake de doorslaggevende elementen van hun asielrelaas. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden doen geen enkele afbreuk aan de grond van de zaak.

2.2.3.2. De Raad merkt vooreerst op dat de activiteiten van eerste verzoekende partij voor de 'National Movement' aan de oorzaak liggen van haar problemen. Immers werd eerste verzoekende partij op ernstige wijze vervolgd in haar land van herkomst door criminelen enerzijds en de nieuwe autoriteiten, meer bepaald de politie, anderzijds, omwille van haar activiteiten tijdens de campagne voor de parlementsverkiezingen die er hoofdzakelijk in bestonden schotelantennes bij aanhangers van de toenmalige oppositie af te breken. Derhalve kan van eerste verzoekende partij verwacht worden dat zij correcte en eenduidige verklaringen aflegt omtrent haar band met de 'National Movement', en meer bepaald omtrent de vraag of zij een lidkaart had van de partij. Het doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelt dat haar lidkaart tijdens een huiszoeking bij haar thuis op 15 november 2012 werd meegenomen samen met andere documenten en vervolgens tijdens haar tweede gehoor evenwel verklaart dat zij geen lidkaart had van de National Movement (*"Nee. Ik had geen lidkaart van de NB. (...) Ik werkte voor hen. Meer was niet nodig"* (administratief dossier eerste en tweede verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/06/2013, p. 7)). De uitleg dat eerste verzoekende partij met het woord 'lidkaart' eigenlijk het attest bedoelde, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift voorhouden, kan geenszins overtuigen. Immers is er een duidelijk onderscheid tussen enerzijds een lidkaart, dat het officiële lidmaatschap van een partij aantoonst, en anderzijds een attest dat louter bewijst dat eerste verzoekende partij activist was. Derhalve slagen verzoekende partijen er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid of eerste verzoekende partij nu al dan niet over een lidkaart beschikte die werd meegenomen op te heffen.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift de inconsistentie tussen enerzijds de aanvankelijke verklaring van eerste verzoekende partij dat zij eind februari 2011 chauffeur werd voor de 'National Movement' en anderzijds haar latere verklaring dat zij eind mei (2011) als chauffeur voor hen begon te werken, trachten op te heffen door de uitleg dat eerste verzoekende partij zich eind februari 2011 heeft aangemeld bij de 'National Movement' voor deze functie, maar dat zij pas eind mei 2011 effectief begon te werken, stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk het volgende verklaard heeft:

"Wanneer werd u chauffeur?"

Sinds eind februari 2011 en het was redelijk zwaar want ik stapte met krukken en ik kon wel met de auto rijden want het was een automatische" (administratief dossier eerste en tweede verzoekende partij, stuk 9A, gehoorverslag CGVS d.d. 18/03/2013, p. 12). Derhalve gaf eerste verzoekende partij duidelijk aan dat zij reeds sinds eind februari 2011 als chauffeur voor de 'National Movement' werkte. Dat zij zich toen slechts zou aangemeld hebben, en nog niet effectief begonnen was met werken, kan gezien de vaststelling dat eerste verzoekende partij haar verklaring dat zij sinds eind februari 2011 chauffeur werd onmiddellijk opvolgt met de opmerking dat het redelijk zwaar was omdat zij met krukken liep, maar dat zij wel met de auto kon rijden, niet overtuigen. Desbetreffend merkt de Raad bovendien op dat door verwerende partij tevens gemotiveerd werd dat het onaannemelijk is dat eerste verzoekende partij, die eind december 2010 verwikkeld raakte in een ernstig auto-ongeluk waarbij zij haar twee benen brak evenals haar rechterhand, als gevolg waarvan zij zes à zeven maanden moest revalideren, eind februari 2011 begon te werken als chauffeur voor de 'National Movement'. Daar verzoekende partijen er niet in slagen aannemelijk te maken dat eerste verzoekende partij haar werk als chauffeur pas aangevat heeft sinds eind mei 2011, blijft deze laatste motivering eveneens onverminderd overeind.

Het verweer van verzoekende partijen dat er betreffende het moment van de huiszoeking op 15 november 2012 geen tegenstrijdigheid in de bestreden beslissingen wordt aangetoond daar eerste verzoekende partij in beide verklaringen verklaart dat zij die dag werd vastgehouden op het politiekantoor voor een urenlange ondervraging en dat zij rond 17 uur werd vrijgelaten, kan door de Raad niet worden gevolgd daar dit betoog blijk geeft van een totaal verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Immers is er wel degelijk sprake van een ernstige tegenstrijdigheid, daar eerste verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij, nadat zij op 15 november 2012 tegen 17 uur werd vrijgelaten van het politiekantoor, eerst naar huis was gegaan, maar daarna haar huis opnieuw verlaten had en ergens naartoe was geweest, en dat wanneer zij 's

avonds tegen 19 uur opnieuw thuiskwam, zij zag dat mensen bij haar thuis waren binnengevallen, het hele huis overhoop hadden gehaald en hierbij de ruiten kapot hadden geslagen. Dit impliceert derhalve dat de huiszoeking plaats had gevonden tussen wanneer eerste verzoekende partij haar huis 's avonds had verlaten om ergens naartoe te gaan en wanneer eerste verzoekende partij 's avonds tegen 19 uur thuiskwam. Indien de huiszoeking reeds eerder zou hebben plaatsgevonden, zou eerste verzoekende partij dit immers reeds hebben vastgesteld wanneer zij thuiskwam na haar vrijlating van het politiekantoor tegen 17 uur. De door haar gegeven verklaring tijdens haar eerste gehoor, waaruit blijkt dat de huiszoeking plaatsvond na haar vrijlating van het politiekantoor, is derhalve wel degelijk flagrant tegenstrijdig aan haar verklaring tijdens haar tweede gehoor waar zij stelt dat zij zich tijdens de huiszoeking op 15 november 2012 bij de politieafdeling bevond.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat eerste en tweede verzoekende partij veel stress hadden tijdens hun gehoren ten gevolge van de medische toestand van hun zoon, wijst de Raad erop dat dit verzoekende partijen niet ontslaat van de plicht hun asielrelaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. De argumentatie van eerste en tweede verzoekende partij dat zij veel stress hadden tijdens hun gehoren doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Daarenboven is het geenszins overtuigend dat al deze opmerkelijke tegenstrijdige verklaringen, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas, te wijten zouden zijn aan stress tijdens hun gehoor.

Ten slotte stelt de Raad vast dat door verwerende partij eveneens tegenstrijdigheden werden vastgesteld aangaande de verwondingen die eerste verzoekende partij had opgelopen tijdens haar verhoor bij de politie op 15 november 2012, zowel tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij als tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij, enerzijds, en deze van tweede verzoekende partij, anderzijds. Ook bleek eerste verzoekende partij inconsistente verklaringen af te leggen omtrent het moment dat er een strafzaak werd geopend tegen haar. Ten slotte kwamen de verklaringen van eerste verzoekende partij niet overeen met deze van tweede verzoekende partij wat betreft de aangerichte schade bij de huiszoeking van 15 november 2012. Verzoekende partijen beperken hun verweer daaromtrent tot de opmerking dat eerste en tweede verzoekende partij erg gestresseerd waren tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal. Evenwel werd reeds opgemerkt dat deze argumentatie niet dienstig kan worden aangevoerd teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. De vastgestelde tegenstrijdigheden, die verzoekende partijen verder op geen enkele manier *in concreto* trachten te weerleggen, blijven dan ook onverminderd overeind en doen in belangrijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.4.1. Betreft de vaststellingen omtrent de afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte documenten, stellen verzoekende partijen dat zij op volkomen illegale wijze naar België zijn gereisd. Verwerende partij toont op geen enkele manier aan dat illegale binnenkomst in de Schengenzone onbestaande is.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal Europa binnen te komen, doch erop wijst dat uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier eerste en tweede verzoekende partij, stuk 20, landeninformatie, deel 2; administratief dossier derde verzoekende partij, stuk 10, landeninformatie, deel 2) blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Ook worden personen- en vrachtwagens onderworpen aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen. De verklaring van verzoekende partijen dat zij onderweg niet persoonlijk werden gecontroleerd is derhalve vrij onaannemelijk. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekende partijen niet in het bezit zouden zijn geweest van een – eventueel vals – reispaspoort daar het risico voor zowel verzoekende partijen als de smokkelaar op ontdekking zeer reëel is.

Door de vaststelling dat de voorgehouden illegale reiswijze als hoogst onaannemelijk dient te worden afgedaan, ontstaat terecht het vermoeden dat eerste verzoekende partij en haar gezin in het bezit van paspoorten voorzien van een geldig visum naar België zijn gereisd en derhalve deze documenten achterhouden.

2.2.5. Verder stelt de Raad vast dat de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat eerste verzoekende partij, die beweert vanaf mei 2012 maar liefst meer dan 200 keer een interventie te hebben gedaan, geen enkele organisatie en slechts één particulier kon opnoemen waarvan zij schotelantennes zou hebben afgebroken, dat de verklaringen van eerste verzoekende partij over haar sabotageactiviteiten bij particulieren niet overeenstemmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan haar administratieve dossier werd toegevoegd en dat eerste verzoekende partij haar eigen taken bij het afbreken van schotelantennes na verloop van tijd minimaliseerde, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partijen in hun verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.6.1. Vervolgens halen verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aan dat bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen de eigen verklaringen van de asielzoeker volstaan voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn en dat in dat geval het voordeel van de twijfel toegekend wordt aan de asielzoeker.

2.2.6.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich in de materiële onmogelijkheid zouden bevinden om minstens enig begin van bewijs voor te leggen. Zoals ook in de bestreden beslissingen door verwerende partij wordt opgemerkt, blijkt immers uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij nog in contact is met mensen en vertrouwenspersonen in haar land van herkomst, waar haar jongste zoon trouwens nog steeds verblijft. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eerste verzoekende partij over de huiszoeking die bij haar thuis plaatsvond op 15 november 2012 (zie punt 2.2.3.2), kan er evenmin geloof worden gehecht aan haar verklaringen als zouden de vele documenten die zij bezat in verband met haar inzet voor de 'National Movement' toen zijn meegenomen. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat het voor hen onmogelijk zou zijn enig begin van bewijs aan te brengen omtrent het engagement van eerste verzoekende partij voor de 'National Movement'.

Evenmin slagen verzoekende partijen erin aan te tonen dat het voor hen onmogelijk zou zijn enig begin van bewijs aan te brengen aangaande de nog steeds lopende strafzaak tegen eerste verzoekende partij naar aanleiding van de inval bij C. Z. op 23 augustus 2012 als gevolg waarvan hij overleden zou zijn.

In casu versterkt het gebrek aan enig begin van bewijs van het door eerste verzoekende partij verklaarde engagement voor de 'National Movement' evenals van het onderzoek naar de dood van C. Z., waar verzoekende partijen hun terugkeervrees aan koppelen, dan ook de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

De Raad wijst er verder op dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier eerste en tweede verzoekende partij, stukken 19 en 20; administratief dossier derde verzoekende partij, stukken 9 en 10) en dat eerste en tweede verzoekende partij tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 18 maart 2013 en 11 juni 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door hun advocaat. Derde verzoekende partij was om reden van medische overmacht verhinderd om in te gaan op de uitnodiging van het Commissariaat-generaal om op 18 maart 2013 te worden gehoord in het kader van haar asielaanvraag. Evenwel werd derde verzoekende partij evenals haar advocaat een verzoek om inlichtingen in de vorm van een schriftelijke vragenlijst gefaxt met het verzoek deze zo gedetailleerd mogelijk te beantwoorden. Op 22 april 2013 ontving het Commissariaat-generaal een fax met de ingevulde vragenlijst, waarin derde verzoekende partij aangeeft dat zij haar asielrelaas steunt op de asielaanvragen van haar ouders en dat zij zelf geen persoonlijke problemen heeft ondervonden. Tevens werd haar de mogelijkheid gegeven aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier derde verzoekende partij, stuk 3). De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT